

INSTRUKCJA KORZYSTANIA Z PASA DROGOWEGO PRZEZ OPERATORÓW TELEKOMUNIKACYJNYCH

Reguły korzystania przez operatorów telekomunikacyjnych z pasa drogowego, zgodnie z art. 33 ust. 4 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. (Dz. U. 2010 Nr 106 poz. 675) o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (megaustawa), ustala się na podstawie przepisów ustawy z dnia 21 marca 1985 r. (Dz. U. 1985 Nr 14 poz. 60 z późniejszymi zmianami) o drogach publicznych (udp).

Ogólna zasada umieszczania urządzeń obcych w pasie drogowym, zgodnie z ustawą o drogach publicznych (udp), nakazuje najpierw uzyskanie zezwolenia na lokalizację (art. 39 ust. 3), a potem zgody na umieszczenie (art. 40 ust. 1), za które nalicza się opłatę (art. 40 ust. 3). Przepisy szczegółowe dopuszczają tylko dwa wyjątki, pierwszy dotyczy punktów dostępu bezprzewodowego, do ich umieszczenia w pasie drogowym wystarczy zezwolenie na lokalizację (art. 39 ust. 3¹), bo art. 39 ust. 3³ zwalnia je z obowiązku uzyskiwania zgody na umieszczenie oraz konieczności ponoszenia opłat. Drugim i ostatnim wyjątkiem są kable w kanalizacji kablowej, za które nie pobiera się opłat na podstawie art. 40 ust. 6c.

Zezwolenia na lokalizację w pasie drogowym wymagają **wszystkie** elementy infrastruktury telekomunikacyjnej **oddzielnie**:

1. urządzenia obce liniowe:
  - a. kanalizacja kablowa;
  - b. linie kablowe umieszczone bezpośrednio w ziemi;
  - c. linie kablowe nadziemne;
  - d. kable telekomunikacyjne dowieszone do już istniejącej linii kablowej nadziemnej;
  - e. kable zainstalowane w kanalizacji kablowej;
2. urządzenia obce inne niż liniowe: maszty, komory, studzienki, szafki, instalacje antenowe, antenowe konstrukcje wsporcze, wieże i słupy, punkty dostępu bezprzewodowego.

Podział ten obowiązuje bez względu na kwalifikacje danego kabla jako obiektu budowlanego, w tym obiektu liniowego. Nie ma znaczenia, do której z wymienionych kategorii należy lokalizowany element, zarządca drogi musi wydać odrębne zezwolenia lokalizacyjne dla każdego z nich, w szczególności zarówno dla kanalizacji kablowej jak i dla umieszczonych w niej kabli. Identyczną wykładnię przedstawia Departament Dróg Publicznych Ministerstwa Infrastruktury w piśmie do Prezydenta Miasta Krakowa z dnia 8 stycznia 2025 r. oraz wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 20 lipca 2022 r. (orzeczenie nieprawomocne: syg. Akt. VI SA/Wa 469/22).

Podział na urządzenia obce liniowe i inne niż liniowe ma znaczenie podczas uzyskiwania zezwolenia na umieszczenie w pasie drogowym i wyliczenie opłat:

1. urządzenia obce liniowe (art. 40 ust. 2 pkt. 2)- opłaty zgodnie z art. 40 ust. 5;
2. urządzenia obce inne niż liniowe (art. 40 ust. 2 pkt. 3)- opłaty zgodnie z art. 40 ust. 6.

Wstępnym kryterium, umożliwiającym wskazanie strony ponoszącej koszty przełożenia infrastruktury telekomunikacyjnej podczas budowy, przebudowy lub remontu drogi, jest ocena

położenia urządzeń obcych (elementów infrastruktury telekomunikacyjnej) względem istniejących linii rozgraniczających pasa drogowego **przed rozpoczęciem inwestycji drogowej**.

Możliwe są następujące przypadki:

1. Urządzenia w całości znajdują się w granicach pasa drogowego- zastosowanie mają przepisy art. 39 ust. 5a (udp) bez zastrzeżenia art. 32 ust. 3- wskazanie strony ponoszącej koszty przełożenia wymaga dodatkowej analizy daty uzyskania zezwolenia na lokalizację w pasie drogowym, dla **każdego** elementu infrastruktury telekomunikacyjnej **oddzielnie**;
2. Urządzenia w całości znajdują się poza pasem drogowym, a inwestycja drogowa spowoduje zmianę granic pasa i objęcie nim urządzeń- stosuje się art. 32 ust. 1-3 (udp), koszty przełożenia ponosi zarządca drogi;
3. Hybrydowy- połączenie obu poprzednich przypadków- zastosowanie ma art. 39 ust. 5a z zastrzeżeniem art. 32 ust. 3- stronę ponoszącą koszty przełożenia części urządzeń, znajdujących się przed rozpoczęciem inwestycji drogowej wewnątrz linii rozgraniczających pasa drogowego wskazuje się jak w pkt. 1, a urządzeń w części objętych nowym przebiegiem linii rozgraniczających- jak w pkt. 2.

Gdy urządzenia znajdują się chociaż częściowo w granicach pasa drogowego (pkt. 1 i 3) i zastosowanie ma art. 39 ust. 5a, ostatecznym kryterium staje się data zezwolenia na lokalizację (art. 39 ust. 3) i koszty przełożenia ponosi:

1. Zarządca drogi:
  - a. Gdy przełożenie danego elementu infrastruktury telekomunikacyjnej następuje przed upływem 4 lat od daty wydania zezwolenia na jego lokalizację a zarządca drogi nie określił, że w okresie 4 lat od jego wydania jest planowana budowa, przebudowa lub remont odcinka drogi, którego dotyczy zezwolenie (art. 39 ust. 3aa);
  - b. W przypadku przekładania infrastruktury telekomunikacyjnej umieszczonej w pasie drogowym na podstawie zezwolenia, udzielonego przed dniem rozpoczęcia obowiązywania ustawy z dnia 14 listopada 2003 r. (Dz.U. z 2003 r. Nr 200, poz. 1953) o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (art. 7);
2. Właściciel: **we wszystkich pozostałych przypadkach**.

Urządzenia umieszczone w pasie drogowym przed dniem wejścia w życie ustawy o drogach publicznych z dnia 21 marca 1985 r. (udp), na podstawie art. 38 posiadają ustawową zgodę na korzystanie z pasa drogowego, dopóki nie powodują zagrożenia i utrudnień ruchu drogowego oraz nie zakłócają wykonywania zadań zarządcy drogi. Ich przekładanie, w chwili obecnej, jest traktowane tak, jak przekładanie infrastruktury telekomunikacyjnej umieszczonej w pasie drogowym na podstawie zezwolenia, udzielonego przed dniem rozpoczęcia obowiązywania ustawy z dnia 14 listopada 2003 r. (Dz.U. z 2003 r. Nr 200, poz. 1953) o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (art. 7).

Operator telekomunikacyjny może rozbudowywać swoją infrastrukturę, przy okazji inwestycji drogowej, w trybie art. 36a ustawy z dnia 7 maja 2010 r. (Dz. U. 2010 Nr 106 poz. 675) o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, po podpisaniu umowy o koordynację robót budowlanych (art. 36b).